

SKAN 2803.13

Sąd Okręgowy w Warszawie
XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych
ul. Płocka 9
01-231 Warszawa

Sygn. akt: XIII U 2174/18

Data: 25 marca 2019 r.

Numer WOP: ZER-PR-77573/18

w odpowiedzi należy podać sygnaturę akt

[REDAKTOWANE]
Kancelaria Adwokacka
[REDAKTOWANE]

DOREČZENIE ODPISU WYROKU Z UZASADNIENIEM

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w sprawie [REDAKTOWANE] przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie o wysokość emerytury policyjnej, doręcza odpis wyroku z dnia 20 lutego 2019 r. wraz z uzasadnieniem.

Jednocześnie Sąd informuje, iż uzasadnienie wyroku w niniejszej sprawie nie zostało wygłoszone w trybie rejestracji obrazu i dźwięku z uwagi na brak możliwości technicznych utrwalania przebiegu posiedzenia za pomocą urządzeń rejestrujących dźwięk albo obraz i dźwięk, wobec czego zachodzi brak możliwości przesłania pełnomocnikowi odwołującej stenogramu z ustnego uzasadnienia.

na zarządzenie sędziego

Zastępca Kierownika Sekretariatu
XIII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych
Sądu Okręgowego w Warszawie.

Barbara Sosalska

| Biuro Obsługi Interesantów

| Godziny przyjęć interesantów:

| Pn 8.30-18.00, Wt-Pt 8.30-15.30

|

|

| Tel. 22 440-50-00

| Email: boi.plocka@warszawa.so.gov.pl

| Czytelnia akt

| Godziny przyjęć interesantów:

| Pn 8.30-17.30, przy czym akta wydawane są

| do godziny 17.00

| Wt-Pt 8.30-15.30, przy czym akta wydawane

| są do godziny 15.00

| Tel. 22 440-50-00

| Email: boi.plocka@warszawa.so.gov.pl

| Biuro Podawcze

| Godziny przyjęć interesantów:

| Pn 8.30-18.00, Wt-Pt 8.30-15.30

ODPIS

Sygn. akt XIII U 2174/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Lewandowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Przemysław Nagiel

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2019 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy [REDAKTED]

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek odwołania [REDAKTED]

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

z dnia 5 października 2018 r. nr KRW 7126132/CS

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od [REDAKTED] na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa

Za zgodność z oryginałem

Zastępca Kierownika Sekretariatu
XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych
Sądu Okręgowego w Warszawie

Sekretarz

Barbara Ochłńska

Właściwe podpisy na oryginale

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 października 2018 r. nr RW 7126132/CS Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji ustalił [REDAKTOWANE] prawo do emerytury i jej wysokości. Podstawę wymiaru świadczenia stanowiła kwota 7.108,98 zł natomiast emerytura miała wynieść 45,85% podstawy wymiaru, tj. 3.259,47 zł (*decyzja – k. 15 akt rentowych*).

Pismem z dnia 8 października 2018 r. organ rentowy poinformował [REDAKTOWANE] że wszystkie okresy ubezpieczenia, które posiadała przed dniem mianowania do Służby Celnej, tj. przed 1 czerwca 2000 r., nie mogą zostać uwzględnione przy ustalaniu wysokości emerytury (*pismo – k. 11 akt rentowych*).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła ubezpieczona [REDAKTOWANE] zarzucając jej:

- naruszenie art. 2, 7 i 32 ust. 1 Konstytucji RP poprzez wydanie decyzji na podstawie art. 21 ust. 1 oraz art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw i pominięcie okresu służby sprzed 15 września 1999 r. i niezaliczenie jej do okresu pełnienia służby co jest działaniem prawa wstecz, albowiem zasady zaliczania tych okresów służby były dwukrotnie zapisywane wcześniej w obu ustawach o Służbie Celnej;

- art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin poprzez fakt, że okres służby, od którego została naliczona emerytura jest liczony od dnia otrzymania aktu

mianowania (tj. od 1 czerwca 2000 r.), a nie od dnia wejścia w życie ustawy o Służbie Celnej z 1999 r. (tj. od 15 września 1999 r.) (*odwołanie - k. 3-6*).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od ubezpieczonej na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (*odpowiedź na odwołanie - k. 10-11*).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

[REDAKTOWANE] od 29 grudnia 1990 r. do 31 sierpnia 2017 r. pełniła służbę w izbie Administracji Skarbowej w [REDAKTOWANE] w tym:

- od 29 grudnia 1990 r. do 30 września 2005 r. w Izbie Celnej w [REDAKTOWANE] w charakterze funkcjonariusza celnego;

- od 1 października 2005 r. do 28 lutego 2017 r. w Izbie celnej w [REDAKTOWANE] w charakterze funkcjonariusza celnego;

- od 1 marca 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r. w Izbie Administracji skarbowej w [REDAKTOWANE] w charakterze funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej.

Służbę przygotowawczą pełniła ona od 29 grudnia 1990 r. do 31 grudnia 1993 r., natomiast służbę stałą od 1 stycznia 1993 r. do 31 sierpnia 2017 r., przy czym mianowana do służby stałej w Służbie celnej została w dniu 1 czerwca 2000 r.

(*dowód: świadectwo służby - k. 3 akt rentowych*)

W dniu 8 stycznia 2018 r. [REDAKTOWANE] złożyła wniosek o przyznanie emerytury na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

(*wniosek - k. 7 akt rentowych*)

Decyzją z dnia 5 października 2018 r. nr RW 7126132/CS Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji ustalił [REDAKTOWANE] prawo do emerytury i jej wysokości. Podstawa wymiaru świadczenia stanowiła kwota 7.108,98 zł natomiast emerytura miała wynieść 45,85% podstawy wymiaru, tj. 3.259,47 zł.

(*decyzja - k. 15 akt rentowych*)

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie akt rentowych. Okoliczności te były między stronami bezsporne, zaś spór między nimi dotyczył w istocie wyłącznie kwestii prawnych, co do których Sąd odniesie się w dalszej części uzasadnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie i jako takie zostało oddalone.

W konsekwencji uznania przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 3 marca 2015 r. (K 39/13), że art. 1, art. 18a ust. 1 i art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (*Dz. U. z 2013 r. poz. 667, 675, 1623 i 1717 oraz z 2014 r. poz. 502, 696 i 1822*), dalej: ustawa o zabezpieczeniu emerytalnym funkcjonariuszy, w zakresie, w jakim wśród osób uprawnionych do świadczeń emerytalnych pomijają funkcjonariuszy Służby Celnej, którzy wykonują zadania określone w art. 2 ust. 1 pkt 4-6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (*Dz. U. z 2013 r. poz. 1404 oraz z 2014 r. poz. 486, 1055, 1215, 1395 i 1662*) są niezgodne z art. 32 Konstytucji, doszło do zmiany ustawy o zabezpieczeniu emerytalnym funkcjonariuszy ustawą z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw (*Dz. U. z 2017 r., poz. 1321*), dalej: ustawa zmieniająca.

Ustawa ta weszła w życie dnia 1 stycznia 2018 r. Na skutek nowelizacji zabezpieczeniem emerytalnym przysługującym funkcjonariuszom wymienionym w art. 1 ust. 1 ustawy o zabezpieczeniu emerytalnym funkcjonariuszy **objęto również funkcjonariuszy Służby Celnej, którzy zostali mianowani do Służby Celnej po dniu 14 września 1999 r.** lub których stosunek pracy został przekształcony w stosunek służbowy na podstawie art. 22b ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej (*Dz. U. z 2004 r. poz. 1641, z późn. zm.*) lub art. 99 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (*Dz. U. z 2016 r. poz. 1799 i 1948*) (art. 1 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy).

Zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 ustawy zmieniającej funkcjonariuszom Służby Celnej lub funkcjonariuszom Służby Celno-Skarbowej, którzy zostali zwolnieni ze służby albo których stosunek służbowy został przekształcony albo wygasł w okresie od dnia 3 marca 2015 r. do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, przysługuje prawo do emerytury policyjnej na zasadach określonych w art. 15d lub art. 15e ustawy zmienianej w art. 1 w przypadku, gdy funkcjonariusz Służby Celnej lub funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej, we wskazanym wyżej okresie, spełniał przesłanki do nabycia prawa do emerytury określone w art. 12 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

W związku z powyższym uznać należało (co nie było między stronami sporne), że ubezpieczona [REDAKTURA] spełniała przesłanki do nabycia prawa do emerytury określone w art. 12 ustawy o zabezpieczeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Art. 15d ustawy o zabezpieczeniu emerytalnym funkcjonariusz stanowi, że emerytura dla funkcjonariuszy, o których mowa w art. 12 ust. 2-3, którzy zostali mianowani do Służby Celnej po dniu 14 września 1999 r. wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrasta na zasadach określonych w art. 15a. W tym miejscu wskazać należy, że sam sposób wyliczenia podstawy wymiaru emerytury nie był przez ubezpieczoną kwestionowany, w przeciwieństwie do niezaliczenia jej do podstawy wymiaru okresu służby sprzed dnia jej mianowania.

W myśl art. 22 ust. 2 ustawy zmieniającej funkcjonariuszowi Służby Celnej i funkcjonariuszowi Służby Celno-Skarbowej okresy, o których mowa w art. 150 ust. 8 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947, z późn. zm.), w art. 22b ust. 8 i art. 94 ust. 2 ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2004 r. poz. 1641, z późn. zm.) oraz w art. 99 ust. 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1799 i 1948) nie są traktowane jako okresy służby, ani okresy równorzędne ze służbą w rozumieniu ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Tym samym, z uwagi na treść art. 22 ust. 2 ustawy zmieniającej w zw. z art. 99 ust. 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1799 i 1948), który

stanowił, że dotychczasowy stosunek pracy członka korpusu służby cywilnej, który przyjął propozycję, o której mowa w ust. 1 (propozycja pełnienia służby w Służbie Celnej), przekształca się w stosunek służbowy na podstawie aktu mianowania, organ rentowy nie mógł potraktować okresu służby ubezpieczonej w Służbie Celnej przed dniem jej mianowania, jako okresu służby, ani okresu równorzędnego ze służbą w rozumieniu ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, od którego zależała wysokość emerytury.

Odnosząc się natomiast do podniesionych przez odwołującą zarzutów niezgodności z art. 2, 7 i 31 ust. 1 Konstytucji RP przepisów art. 21 ust. 1 oraz art. 22 ust. 2 ustawy zmieniającej, wskazać należy, iż w swym wyroku z dnia 1 września 2010 roku, sygn. akt III UK 15/10 Sąd Najwyższy wskazał, iż zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego determinowanego zakresem odwołania od tejże decyzji. W kontekście art. 1 k.p.c. sprawami cywilnymi (w znaczeniu formalnoprawnym) są m.in. sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, a więc sprawy, w których wniesiono odwołania od decyzji organów rentowych, do których przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się z mocy ustaw szczególnych. Od momentu wniesienia odwołania do sądu rozpoznawana sprawa staje się sprawą cywilną, podlegającą rozstrzygnięciu według zasad właściwych dla tej kategorii. Odwołanie pełni rolę pozwu, a jego zasadność ocenia się na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego. Postępowanie sądowe skupia się na wadach wynikających z naruszenia przez organ rentowy prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnej, spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Sąd ubezpieczeń społecznych - jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego.

Tym samym w ocenie tutejszego Sądu analogiczna sytuacja ma miejsce w odniesieniu do wad decyzji administracyjnej, spowodowanej naruszeniem przepisów konstytucyjnych. Kwestia badania zarzutów odnoszących się do naruszenia przepisów Konstytucji RP pozostaje poza przedmiotem postępowania z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Wskazać bowiem należy, iż w zasadzie dominujący jest pogląd, który odmawia sędziom kompetencji do odmowy stosowania przepisów, które ich zdaniem są

niekonstytucyjne [L. Garlicki, Trybunał Konstytucyjny a sądownictwo, s. 11; M. Masternak-Kubiak, w: M. Haczkowska (red.), Konstytucja, s. 443], a który to pogląd podziela tutejszy Sąd.

Potwierdzeniem powyższego stanowiska jest w istocie treść art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, jak również wynikające z powyższego przepisu nakaz poszanowania kompetencji Trybunału Konstytucyjnego jako organu konstytucyjnego utworzonego celem sądowej kontroli konstytucyjności prawa. Wskazać bowiem należy, iż w tym względzie wykształciła się względnie stała praktyka zarówno w zakresie sądownictwa powszechnego, wojskowego, jak i administracyjnego. (post. SN z 18.9.2002 r., III CKN 326/01, *Legalis*; wyr. SN z 21.2.2007 r., II KK 261/06, *Legalis*; uchw. SN z 7.6.2002 r., I KZP 17/02, OSNKW 2002, Nr 7–8, poz. 62 oraz wyr. NSA z: 27.3.2008 r., I FSK 442/07, *Legalis*; 27.1.2010 r., II CSK 270/09, niepubl.; 24.11.2015 r., II CKS 517/14, niepubl.).

Kwestia dotycząca braku możliwości odmowy przez sędziów zastosowania obowiązujących przepisów ustawy jedynie na podstawie wewnętrznego przeświadczenia sędziego o ich niezgodności z Konstytucją wielokrotnie była podnoszona przez Trybunał Konstytucyjny, który stwierdził, że "zabezpieczeniem zasady nadrzędności Konstytucji, a w ostatecznym rozrachunku także wolności i praw człowieka, jest m.in. sądowa kontrola konstytucyjności norm, sprawowana przez organ niezależny oraz odrębny od władzy ustawodawczej i wykonawczej. Sądownictwo konstytucyjne w europejskiej kulturze prawnej od samego początku jego powstania pomyślane było jako zabezpieczenie jednostek przed "tyranią większości" i gwarant zwierzchności prawa nad zwierzchnością siły. Po doświadczeniach totalitarnych rządów nie budzi wątpliwości, że nawet demokratycznie wybrany parlament nie ma kompetencji w zakresie podejmowania rozstrzygnięć, które byłyby sprzeczne z ustawą zasadniczą, także wtedy, gdy ich uzasadnieniem ma być abstrakcyjnie rozumiane dobro Narodu. Ustrojodawca wyznaczył tym samym organom władzy publicznej materialne i proceduralne granice, w których wszystkie ich rozstrzygnięcia muszą się każdorazowo mieścić" (wyr. TK z: 9.3.2016 r., K 47/15, OTK-A 2016, poz. 2; 3.12.2015 r., K 34/15, OTK-A 2015, Nr 11, poz. 185; 9.12.2015 r., K 35/15, OTK-A 2015, Nr 11, poz. 186, wyr. TK z: 31.1.2001 r., P 4/99, OTK 2001, Nr 1, poz. 5; 4.12.2001 r., SK 18/00, OTK ZU 2001, Nr 8, poz. 256).

Komentowany przepis art. 178 ust. 1 Konstytucji RP *expressis verbis* „ogranicza podległość sędziowską do Konstytucji i ustaw. Oznacza to, że sędziowie, sprawując wymiar

sprawiedliwości w konkretnej sprawie, są uprawnieni do dokonywania kontroli konstytucyjności aktów o randze podstawowej, w tym rozporządzeń.” (*R. Hauser, J. Trzciniński*, O formach kontroli konstytucyjności prawa, s. 13; *L. Bosek, M. Wild*, Kontrola konstytucyjności prawa, 2014, s. 9 i n.). „Wiąże ich podległość Konstytucji i ustawom, nakazująca jednocześnie stosowanie tych aktów prawnych, także gdy akty niższego rzędu są z nimi niezgodne wprost albo pośrednio. Mogą zatem odmówić zastosowania określonego przepisu rangi podstawowej w tym konkretnym postępowaniu. Nie ma podstaw do przyjęcia, że działalność sędziów w takim zakresie powinna wywierać skutek o charakterze innym niż incydentalny.” (*erga omnes*) [*M. Masternak-Kubiak*, w: *M. Haczkowska* (red.), Konstytucja, s. 444]. Taką moc, także w zakresie aktów prawnych podstawowych, mają jedynie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (post. TK z 13.1.1998 r., U 2/97, OTK 1998, Nr 1, poz. 4).

„Należy uznać zatem za prawidłowe stanowisko, że także na gruncie określonego w art. 178 ust. 1 Konstytucji RP obowiązku podległości Konstytucji i ustawom sędziowie w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości nie są uprawnieni do odmowy stosowania przepisów ustawy w przypadku powzięcia wątpliwości o ich niezgodności z Konstytucją.” [szczegółowa analiza zob. *L. Garlicki*, Artykuł 178, w: *Garlicki*, Konstytucja, t. 4, s. 14 i n.; *B. Naleziński*, w: *P. Sarnecki* (red.), Prawo konstytucyjne, 2002, s. 393]. W takim przypadku sędziowie mają w istocie możliwość uruchomienia przewidzianej specjalnie w tym celu procedury pytań prawnych do TK (art. 193 Konstytucji RP) (*M. Wiącek*, Pytanie prawne, s. 412).

Jednocześnie podkreślić należy, iż nawet jeżeli strona sporu podnosiłaby zarzut niekonstytucyjności określonych przepisów dotyczących właściwości organów, to ocena zasadności wystąpienia z pytaniem prawnym jest nadal pozostawiona sądowi orzekającemu.

Tutejszy Sąd nie znalazł zaś na gruncie niniejszej sprawy podstaw do przedstawienia takiego pytania prawnego.

Wskazać bowiem należy, iż zgodnie z art. 193 Konstytucji RP pytanie takie może być zadane, jeżeli od odpowiedzi zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem. Wynik niniejszej sprawy nie mógł być uzależniony od wyroku Trybunału Konstytucyjnego, zaś jak wyżej wskazano przepis art. 178 ust. 1 Konstytucji określa, że przed sądem możliwe jest badanie zgodności z Konstytucją aktów normatywnych rangi wyłącznie niższej od ustawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2004 r. GSK 746/04).

Z uwagi na wszelkie wskazane wyżej okoliczności i rozważania uznać należało, że decyzja organu rentowego odpowiada prawu, zaś odwołanie od niej podlegało oddaleniu, co skutkowało orzeczeniem przez tutejszy Sąd, jak w pkt 1 sentencji wyroku.

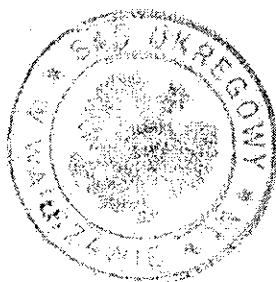
O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Jako że odwołująca się przegrała niniejszą sprawę w całości należało zasądzić od niej na rzecz organu rentowego poniesione przez niego koszty procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180 zł (§ 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – t.j.: *Dz. U. z 2018, poz. 265*).

Za zgodność z oryginałem

Sekretarz

Zastępca Kierownika Sekretariatu
XIII Wydział Wydziałów Społecznych
Sądu Okręgowego w Warszawie

Barbara Sosnińska

Właściwe podpisy na oryginale